

## EEN PARASIET VAN DEN MEIKEVER.

---

In de *Revue des Sciences* van het *Journal des Débats* van 11 Juni l.l. komt, van de hand van den heer HENRI DE PARVILLE, een mededeeling voor, die zeker, in het belang van onze oostelijk provinciën, verspreiding in Nederland verdient.

Na er op gewezen te hebben hoe PASTEUR reeds voor twintig jaren aanried de phyloxera door tusschenkomst van een natuurlijken vijand te bestrijden en hoe men thans meent een zoodanigen van den Algerië verwoestenden sprinkhaan op het spoor te zijn, gaat hij aldus voort:

»Er bestaat een larve, de larve van den meikever, de *witte worm*,» wij noemen dien *engerling*, »die ontzachelijke schade doet aan den landbouw. Om de drie jaren toch ontroofd de meikever aan onze boomen het loof in die mate, dat zijn werk zelfs zichtbaar is aan de opeenvolgende houtringen der boomen. De laag, van een meikeverjaar afkomstig, is altijd dunner dan de anderen, doordien, ten gevolge van het gebrek aan bladeren, de boom slecht is gevoed.

Maar er is meer. Die engeling vreet ook de wortels der planten af, zoodat men de schade, die jaarlijks door den meikever en zijn larve wordt aangericht, op 300 millioen frs. schat. Alle pogingen om zich door middel van de gewone insekten-doodende middelen van hen te ontdoen, leden tot heden schipbreuk. Men heeft syndicaten in het leven moeten roepen, die tot de worsteling aanspoorden door het uitloven van prijzen: door het vuur, zoowel als door het water heeft men getracht den meikever en zijn larve te verderven. Zoo heeft in ééne veldtocht het syndicaat van GORRON (Mayenne) 10.000 K.G. meikevers verwoest: op 4 hectaren land werden 1300000 engelingen geraapt.

De heer LE MOULT, voorzitter van genoemd syndicaat, van het vruchteloze der worsteling langs dezen weg door zoo respectabele getallen overtuigd, en van oordeel dat het veel eenvoudiger zou zijn, de engelingen door hunne intieme vijanden te laten om hals brengen, kwam op het denkbeeld een onderzoek in te stellen of misschien een zoodanige niet bestond. En door de ondervinding wetend, dat waar het dier leeft ook zijn parasiet is aan te treffen, liet hij in Juli 1890 een weiland te

*Ceauce* (Orne) nazoeken, waarin alle wortels door de engerlingen waren afgevreten. Inderdaad vond hij doode larven, overdekt met een soort van witten schimmel, die alle poppen had omhuld en zich in alle richtingen door den grond verspreid had. In September was het aantal aangetasten in sterke verhouding toegenomen: 70 pct. tegen 20 pct. in Juli; ook was het gras weer ontsproten.

Nu dit jaar, in Mei, vond LE MOULT in een terrein, op ongeveer 150 meters van het vorige verwijderd, een aantal engerlingen door dezelfde parasiet aangetast, terwijl die maanden te voren allen nog gezond waren. Dat de parasiet zich zoo snel voortplante, was een reden te meer om vooral hare cultuur te beproeven. Alleen . . . . welke was die parasiet. Men zond monsters daarvan aan de heeren PRILLIEUX en DELACROIX, die bevonden, dat de witte bundels, die de kortelings gedooide engerlingen bedekken, enkel en alleen zijn samengesteld uit de draden van een champignon, de *Botrytis terrella*, die men vroeger reeds in Oostenrijk op den meikever zelf had ontdekt. De parasiet voedt zich ten koste van het insect; men ziet langzamerhand de schimmel sporen voortbrengen, met dit gevolg, dat binnen kort het lichaam van de larve veranderd is in een waar stroma van mycelium.

De genoemde natuurkundigen hebben daarop rein-culturen van *Botrytis terrella* bereid, en deze gebracht op groote potten met aarde, waarin zich engerlingen bevonden; twee weken later waren deze allen dood en bedekt met den eigenaardigen schimmel. Door hunne proeven kwamen zij tot het besluit, dat deze parasiet gemakkelijk te cultiveeren is en dat de sporen, uit deze culturen voortkomende, als zij over den grond worden verspreid, de larven der meikevers dooden zonder schade te doen aan den plantengroei.

De tijd is dus niet ver af, waarop de cultuur van de schimmelplant uit het laboratorium zal overgaan naar de werkplaats van een of anderen industrieel, die den levenden verwoester van den engerling in den handel zal brengen. Indien deze manier om de vijanden uit te roeien op groote schaal gelukt, dan is voor de landbouw de morgen van eene gelukkige verandering aangebroken. Het procédé zal dan algemeen worden; na de parasiet van den engerling, zal men achtereenvolgens die vinden van de andere schadelijke insecten en het einde zal zijn, dat in plaats van de chemische insecten-doodende stoffen de levende zich zullen stellen, wier uitwerking wel zoo krachtig zal zijn. Wij zijn er nog niet, maar het zal toch kunnen gebeuren en het is altijd aangenaam iets goeds te voorspellen, dat komen kan."